

Robert Lazet

Max, gestrand

Max voelt zich eenzaam. Gestrand na een komeet inslag. Het ruimteschip frommelde zo in elkaar. Zo staat het niet in het handboek. En zeer waarschijnlijk weet niemand waar hij is, het noodbaken staat wel aan maar dat is zo'n klein signaal in dat grote universum. De computer in zijn buitenpak had de locatie en de afdaling bepaald. Een niet te grote planeet van de leefcategorie. Minimale levens behoeften, met een hoge waarschijnlijkheid aan leven en water. Bij het inslapen, nadat bekend werd hoelang de vlucht zou duren en wat de tijd van aankomst zou zijn, had hij nog even een visioen van een vissersbootje op het kabbelende blauwe water van een groot meer. Slapend en in een vertraagd levensritme zou hij in iedergeval de grote afstand tot het doel kunnen overleven.

Zijn ogen glijden over het weidse open landschap schuin onder hem. De reddings capsule met daarin de onnatuurlijke fel gele kleur binnenkleur steekt zelfs in het donker af tegen de aarde tinten van de omgeving. Dat valt teveel op, daar moet hij nog wat aan doen. Misschien er iets omheen bouwen en..

Een felle lichtflits van de communicator op zijn onderarm onderbreekt zijn gedachtegang. De computer van zijn binnenpak heeft beweging in de omgeving ontdekt en geeft alarmcode blauw.

“Rustige beweging van leven in de tweede cirkel op 14 graden”, meldt het apparaat. De tweede cirkel, dat is ca 40 meter en 14 is rechts voor hem. Rustig en met gecontroleerde kleine houterige rukjes draait hij zijn hoofd naar rechts. De metertjes aan de onderkant van zijn helmklep geven richting en grootte aan van alles dat 400 stappen voor hem beweegt.

Met de zelfde stoterige beweging die de gedachte van een kameleonpoot voorbij laat flitsen, brengt hij zijn hand naar het laserpistool aan zijn riem en richt die op een paar bosjes voor hem. De atmosfeer was inderdaad vrijwel gelijk aan die van de aarde en een puls van de laserstraal zorgt voor een aardig vuurtje in het donker. In zijn helm klep ziet hij het puntje een vibrerend vierkantje worden. Hij weet dat beweging van het wezen is gestopt.

Een opstijgende zwerm prachtige vuurvonkjes vormt een heldere bol met nieuwe sterren boven het vuurtje.

“Vuurvliegjes”, dacht hij en zijn glimlach maakte het geluid van een rasp door zijn stoppelige baard. Hij herinnerde de schaterlach van zijn vader toen hij eens als kleine jongen die opmerking maakte. “Het lijkt inderdaad of dit de geboorte is van een nieuwe generatie vuurvliegjes”, had zijn die toen gezegd, en hem een klap op zijn knie gegeven toen ze voor het eerst samen bij een vuur zaten. Max glimlacht. De herinnering maakt soms gevoelens los die je niet helemaal onder controle hebt. Het wezen kwam iets dichterbij.

Weer een waarschuwing van de communicator.

* * *

“Is er zoiets als een vliegtuig in jullie wereld?”.

De blala zoals hij het platte wezen noemde liet een lage brom horen die diep van onder uit zijn keel kwam. De brom begeleidde het scheve hoofd dat zo uitdrukking kon geven aan een grote verbazing.

“Een wat?” klonk het dan ook melodieus door een brom heen.

Duidelijk gaf de vertaler de verhoging van tonen op het eind weer. Het wezen vraagt een verklaring.

“Iets wat daar boven vliegt, waar je op of in kan gaan zitten”.

Max maakt een glijdende beweging met een arm van Oost naar West.

De blala ligt bij zijn voeten op de grond. Max ziet een ineens een snelle beweging op de plek waar de oren bij het wezen zouden kunnen zijn. Het kijkt omhoog en zijn oog is op Max gericht. Een donkere pupil pulseert hypnotisch, wordt groter en kleiner, het verdringt daarmee het omringende groengeel van de rest van het oog, en eist aandacht.

“U loopt met uw hoofd tegen het boven, u ziet alles. Grote ijsvelden, warme bomen, bewegende eters. Waarom een stoel in het boven”.

Max schuift een zonnefilter voor zijn ogen en wil meer informatie. Zolang het dier met hem communiceert, zal het hem niet direct aanvallen, denkt hij.

Maar hoe kan het hem aanvallen, als het zo tegen hem aan ligt. Het oog van de blala blijft pulseren en beweegt langzaam van links naar rechts.

“Hebt u familieleden?” terwijl hij die vraag stelt vraagt hij zich af of zoiets vertaald kan worden.

“Ja, grote familie. Veel honger. Kroewid is baas van familie en van groot dorp.

“Kroewid is grote baas?”.

“Kroewid is baas, groot is vlakdorp”.

De vertaler hapert.

Geïrriteerd tikt Max op zijn borstplaat en denkt over een totale reset van zijn computer. Een haperende vertaler, ook nog ergens een zuurstof lek, en hij voelt een vreemde kou. Max maakt een beweging om op te staan en verwacht dat het wezen bij zijn voet vandaan zal schieten.

Het blijft echter onbeweeglijk bij zijn voet. Max probeert alleen zijn voet te bewegen en merkt dat dit niet gaat. Alsof zijn voet vastgezogen in de grond zit.

“Heb jij mijn voet beet”, vraagt hij, hopen dat de vertaler nog goed werkt.

“Niet smakkelijk”, vertaalt het Blala’s antwoordt.

Het dier schuift zijn lichaam heen en weer totdat het tot aan de kop onder de grond zit, zelfs de lange puntige oren zijn niet meer zichtbaar. Alleen zijn pulserend oog wordt zichtbaar.

Max begint een nare smaak in zijn mond te krijgen. Zijn lippen worden dunner doordat hij ze op elkaar klemt, “Zo dan, dat was het met flair tegemoet komen aan de

oorspronkelijke inwoners". Hij start zijn anti zwaartekracht module en zweeft binnen een seconde een paar centimeter boven de grond. De wortels, waarschijnlijk tentakels van het dier bengelen onder een zool van zijn beschermde schoenen. Het oog beweegt niet meer en staart kil naar de voeten. "Jij bent een eetvogel, jij eet mij niet?"

Max hoort verwondering in de woorden. "Nee, ik eet geen voeteters".

Max vindt de verzonnen naam zo leuk dat hij even hardop lacht.

De voeteter reageert hierop met snelle bewegingen onder de grond, terwijl het oog opnieuw begint te pulseren.

"Waarom roep jij familie, ik ben alleen, niet genoeg voedsel voor familie".

De plooien van het groengelige gedeelte rondom de zwarte pupil vullen zich langzaam met vocht.

Max maakt een lichte beweging in de richting van zijn buitenpak dat beneden als thuisbasis klaar ligt om hem weer te ontvangen. De langzame draai die hij maakt zorgt tegelijk voor een primitieve aanval van de voeteter. Het springt bovenop de dichtstbijzijnde voet. Bij de volgende beweging spuugt het oog het vocht naar boven gericht op zijn handschoen.

Max glimlacht, "Jij stiekeme rottige voetvreter, probeer je me nou weer op te peuzelen. Ik heb wat anders voor je, wacht..".

En zijn gehandschoende hand zoekt in zijn voedsel voorraad zak. Hij zoekt de vorm van een reep chocolade en voelt een vreemd knagend gevoel aan zijn handschoen. Een gevoel van onbehagen maakt zich van hem meester. "Zolang je communiceert valt hij je niet aan", dacht hij nog en ging zolang het nog kon, naar een grotere hoogte. Zo hoog mogelijk. De op het radiobaken afgekomen buitengebied redders vonden onderdelen van een pak in de buurt van de reddingscapsule. Alleen de helm bleek nog in takt met een haperende vertaler. "Kijk op de eenzel schildpadachtige kwal eters, gaten boren in gat in zolen. Spuiten een verterende sap" Dat waren de laatste woorden die men uit de noodrecorder konden halen. Max out.

1225 woorden.